

Îmbrăcați la patru ace, cu cravate și parfumați (ceea ce s-a dovedit de la început a fi ridicol) ne prezentăm. La ușă apare un negru, o namilă însoțită de altă namilă, un bulldog hârâitor. Probabil patrula de avertisment privind bunele maniere care trebuiau să guverneze vizita noastră. Un rânjet deferent ne însoțește într-un salon dichisit cochet, în tonuri calde, cu câteva mese goale și un singur personaj (poate client?) așezat discret și nepăsător într-un colț.

O doamnă între două vârste, foarte împopoțonată, ne pofteste cu un rânjet ceva mai pașnic, dar scrutător, să luăm loc, ceea ce și facem, deși mai degrabă am fi bătut în retragere.

Printr-o arcadă observăm și „mobilul crimei”: câteva fete îmbrăcate, sau mai bine zis dezbrăcate, în niște voaluri, glumeau și sirotau ceva pe niște canapele foarte portocalii. O muzică discret-lascivă se strecura de undeva.

Nu prea știam ce să facem cu mâinile. Mai mult în șoaptă, cădem de acord că am fost deja evaluați și eu le amintesc o poreclă cu care cei vechi îi etichetau pe nou-veniții în Vestul sălbatic din romanele lui Karl May: greenhorni, adică ageamii.

Buna noastră dispoziție intrase în colaps și muscheterii se transformaseră în niște iepurași care, pe mutește, se pregăteau să o ia la goană. Și bulldogul?!

Dar, prea târziu. Sub ochii noștri holbați ni se așază brusc pe masă doi sâni topless însoțiți de niște liste cochete de băuturi. Sâni pleacă, ochii noștri nu îndrăznesc să urmărească personajul și se afundă în studiul listelor. Dezastru! Cea mai ieftină consumație, o cafea cu coniac costă nici mai mult nici mai puțin decât o diurnă pe 8 zile! Se bănuiește intenția noastră de a șterge putina și cât ai clipi din grupul de fete se desprind trei minunății care ni se alătură surâzătoare mai pe scaune, mai pe genunchi... Entuziasmați, adică total prăbușiți, ne declarăm pofta nebună pentru cafelele cu

coniac. Doar că, atunci când vine „topless” să ne aducă comanda, fetele pline de voieșie par moarte de sete și vor câte un... nu știu ce „smuky-puky” spun ele, nu prea scump și foarte bun. Vreo 10 zile de diurnă. „Nu vă place?! Are și gin și...”

Și începe o conversație poticnită ca o idee creată și frântă. Ele în argou, eu în nemțește, colegii mei dragi mai mult pe românește.

Acum eram ageamii la pătrat! Printre atingerile lor catifelate și experte și îmbujorările noastre feciorelnice ni se strecoară informația că acel „smuky-puky” pe care-l sirotau are un termen de valabilitate de maxim de 20 de minute, după care va trebui să comandăm altele!

Mă grăbesc să mă informez la simpatica mea companioană mângâietoare și aflu că sex oral rapid – poate în palton?! – costă 20 de zile de diurnă, iar ceva mai satisfăcător și cu un oarecare ritual cu durată mai puțin determinată trece de o lună de diurnă...

Mă pregătesc să traduc, dar nu apuc să deschid gura pentru că cel mai tânăr dintre noi – poate mai aprig, nu? – fusese luat de mână de juna lui și condus undeva... pe cine știe ce potecă!

Cei doi iepurași rămași ne fixăm bine în scaune, refuzăm continuarea conversației cu „smuky-puky-ul” aferent, și purcedem la o așteptare înfrigurată. Nu durează mult. Apare aprigul nostru coleg, îmbujorat și grăbit: „Ați plătit? Hai să mergem odată!”

Plătim. Nu apare buldogul. De după arcade ne însoțesc niște râsete, desigur stârnite de noi, și ne aruncăm în stradă ca într-un bazin.

„Știți, am intrat într-o cameră minunată, parfumată, m-am repezit la ea și în clipa următoare a bătut cineva la ușă. Ea s-a scuzat, a deschis ca și cum ar fi fost surprinsă, iar cineva discret, care privea numai pe unde calcă a depus o sticlă de șampanie și o notă de plată... care... Hai să mergem!”

Și totuși... Experiența cu buldogul și fetițele nu păruse a fi total convingătoare așa că, după ce mi-am lins rănile – adică mi-am cusut la loc buzunarele, am încercat altceva.

Citiseam niște anunțuri prin ziare că la nu știu care hotel mai acătării se organizează sâmbăta și duminica la ora 16⁰⁰ matineuri dansante pentru singuratici. Mi s-a părut ceva ce mi se potrivește.

Învătasem deja că ținuta la cravată nu era cea potrivită, am încropit ceva sport, dar evident de o calitate îndoielnică, și m-am prezentat. Erau câteva zeci, poate o sută de persoane așezate la mese cu ceva băuturistică și o muzică plăcută, destul de domoală pentru a permite conversația în timpul dansului.

După un scurt studiu de caz, mi-am cerut permisiunea de a mă așeza în fața unei doamne-domnișoare, la vreo 30 de ani, cu o înfățișare foarte plăcută.

O scurtă prezentare de nume și am invitat-o la dans, am șerpuit de câteva ori într-un tango. Am început să ne întrebăm de una de alta. Accentul meu trăda o apartenență străină. Mi-am declinat naționalitatea și... am rămas singur pe ring, ca un bolnav periculos, contagios!

Am plecat către casă mai mult gânditor decât abătut, mai mult trist decât jignit.

Și doar vorbeam o germană corectă, spuneam câte ceva interesant, eram blond, tânăr, manierat... Dar...

Nu m-am dat bătut și duminica următoare mi-am încercat norocul la un alt hotel.

Acum aveam experiență. Aceeși atmosferă, figuri destinsse, glume... Invit o domniță, care acceptă veselă, conversația se leagă repede, ba chiar intuiesc o strângere de mână.

De data asta sunt argentinian și povestesc din ce în ce mai înflăcărat tot ce am citit despre pampas și Buenos Aires.

Sunt fermecător și mulțumit de mine.

După vreo oră, două se înserează.

„Aveți mașina aproape? A, nu sunteți cu mașina, evident, chemăm un taxi, nu? Unde mergem să mâncăm? Dacă nu știți, vă recomand un local drăguț...”

Balonul s-a spart. A fost de săpun și n-a rămas nimic. Solicit formal un număr de telefon. Privește prin mine, dă din mână evaziv, însoțind un „mi-a făcut plăcere” și dispare.

De data asta am plecat fără gânduri și resentimente. Când este clar, este clar!

* * *

Dacă aș reuși măcar pentru câteva ore să intru în propria mea persoană de atunci, să mai pot simți până în fundul sufletului, până la lacrimi înfrigurările, trăirile, emoțiile care m-au cuprins în câteva rânduri... Să simt și să redau...

Aprilie. Primul meu concert de orgă. La Domul Sfântul Ștefan. Pătrunzi în masivitatea aceea înaltă și înălțătoare, care te ridică și te strivește, te uimește și te înfioară... Lumina aceea difuză, care se strecoară discret și insinuant, invitându-te să percepi fără să vezi, ca un „nu crede și nu cerceta...”.

Așezat alături de sute de alții, la fel și totuși diferiți, care creează un fel de masă critică spirituală, aștepți... și dintr-odată spațiul acela uriaș se umple de armonice care se ridică și se pierd undeva în înaltul turnurilor.

Acea nu este muzică. E o chemare, o șoptă, apoi un strigăt; te învăluie, apoi te distruge pentru a te recrea. Nu gândești. Nu vrei. Doar simți viața cum trece prin tine într-o beatitudine continuă.

Sfârșitul e implacabil, ca orice sfârșit. Ești gol și disponibil, liniștit și calm... cum este pulsul la un răposat. (parcă... Maiakovski în „Norul cu pantaloni”?)